U S N E S E N Í

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, složený z předsedy Mgr. Ing. Radovana Havelce a soudců Mgr. Víta Bičáka, JUDr. Romana Fialy, JUDr. Tomáše Rychlého, JUDr. Pavla Simona a Mgr. Jitky Zavřelové, rozhodl o návrhu **Okresního soudu v Kutné Hoře** na rozhodnutí kompetenčního sporu mezi ním a **Energetickým regulačním úřadem**, se sídlem v Jihlavě, Masarykovo náměstí 5, a dalších účastníků sporu vedeného u Okresního soudu v Kutné Hoře pod sp. zn. 5 C 28/2020, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu: žalobkyně **KH TEBIS s. r. o.**, se sídlem v Kutné Hoře, Puškinská 641, IČ 47542713, zastoupená JUDr. Jakubem Havlíčkem, advokátem, se sídlem v Hradci Králové, Jana Koziny 1295/2a, a žalovaná **EC Kutná Hora s. r. o.**, se sídlem v Praze 1, Rybná 716/24, IČ 28497422, zastoupená Mgr. Luďkem Šikolou, advokátem, se sídlem v Praze 1, Mezibranská 579/7,

takto:

I. **Příslušný** vydat rozhodnutí ve věci vedené u Okresního soudu v Kutné Hoře pod sp. zn. 5 C 28/2020, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, **je soud.**

II. Rozhodnutí Energetického regulačního úřadu ze dne 20. 6. 2019, čj. 03299-32/2018-ERU, a rozhodnutí Rady Energetického regulačního úřadu ze dne 12. 11. 2019, čj. 03299-41/2018-ERU, **jsou nicotná**.

Odůvodnění:

[1] Návrhem doručeným zvláštnímu senátu dne 7. 9. 2021 se Okresní soud v Kutné Hoře (dále jen „navrhovatel“) domáhal, aby zvláštní senát zřízený podle zákona o rozhodování některých kompetenčních sporů (dále jen „zvláštní senát“) rozhodl tvrzený kompetenční spor ve věci vedené u Okresního soudu v Kutné Hoře pod sp. zn. 5 C 28/2020.

[2] Z předloženého spisu vyplynuly následující skutečnosti:

[3] Žalobkyně je obchodní společností, jejímž jediným společníkem je město Kutná Hora, která mimo jiné zajišťuje rozvod a dodávku tepelné energie jednotlivým spotřebitelům v Kutné Hoře. Žalovaná je obchodní společností, která je mimo jiné výrobcem tepelné energie. Účastníci spolu dne 3. 5. 2012 uzavřeli smlouvu o dodávce tepelné energie podle § 76 odst. 3 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání

a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon). Podle čl. 7 byla smlouva uzavřena na dobu určitou v délce trvání 8 let s možností jednostranného prodloužení ze strany dodavatele, a to nejvíce dvakrát, vždy o období tří let. Smlouva nabyla účinnosti dne 1. 10. 2014. Podle čl. 6 odst. 6.1 smlouvy byla cena tepelné energie tvořena v souladu se zákonem č. 526/1990 Sb., o cenách, prováděcí vyhláškou č. 580/1990 Sb., kterou se provádí zákon č. 526/1990 Sb., o cenách, a v souladu s platnými cenovými rozhodnutími Energetického regulačního úřadu. V čl. 6 odst. 6.4 byla sjednána cena za dodávku tepelné energie jako cena dvousložková s tím, že pevná složka je vztažena ke sjednanému rezervovanému výkonu 14 MW. V období od 3. 5. 2017 do 27. 9. 2017 se žalobkyně opakovaně obracela na žalovanou s žádostí o změnu rezervovaného tepelného výkonu, neboť reálná potřeba tepelného výkonu nebyla vyšší než 12 MW. Žalovaná veškeré požadavky žalobkyně zamítala s poukazem na to, že smlouva o dodávce tepelné energie je uzavřena na dobu určitou a v této době nelze sjednané parametry odběru jednostranně měnit. Žalobkyně se obrátila na Energetický regulační úřad (dále též „ERÚ“) s návrhem, aby uložil žalované povinnost sjednat s žalobkyní ke smlouvě o dodávce tepelné energie ze dne 3. 5. 2012 novou výši rezervovaného tepelného výkonu pro stanovení stálé složky dvousložkové ceny na hodnotu 12 MW namísto současně smluvně sjednaných 14 MW.

[4] Energetický regulační úřad rozhodnutím ze dne 20. 6. 2019, čj. 03299-32/2018-ERU, návrh žalobkyně zamítl, když konstatoval, že sporná hodnota tepelného výkonu ve výši 14 MW byla mezi stranami sjednána pro celou základní dobu trvání smlouvy, přičemž postup její změny je ve smlouvě upraven až pro případ opčního prodloužení smlouvy. Sjednání hodnoty tepelného výkonu na pevnou hodnotu 14 MW ve smlouvě vylučuje dle Energetického regulačního úřadu postup podle bodu 3.3 cenového rozhodnutí č. 2/2013, neboť žalobkyně a žalovaná projevily vůli sjednat takový výkon na dobu prvních 8 let trvání smlouvy, přičemž je třeba zohlednit, že žalovaná musela v souvislosti s uzavřením smlouvy vybudovat teplárenské zařízení a navržená stálá složka ceny měla sloužit právě k financování těchto stálých nákladů. Energetický regulační úřad tak uzavřel, že subjektivní právo žalobkyně na změnu smlouvy (uzavření dodatku) nevyplývá ani ze zákona, ani z žádného smluvního ujednání. Ve smlouvě je naopak výslovně uvedeno, že jakákoliv změna smluvních podmínek dohodnutých touto smlouvou může být provedena pouze formou písemného oboustranně odsouhlaseného dodatku. S tímto posouzením se ztotožnila i Rada Energetického regulačního úřadu, která rozhodnutím ze dne 12. 11. 2019, čj. 03299-41/2018-ERU, zamítla rozklad žalobkyně a potvrdila výše uvedené rozhodnutí.

[5] Rozsudkem ze dne 20. 7. 2020, čj. 5 C 28/2020-83, Okresní soud v Kutné Hoře (v řízení podle části páté o. s. ř.) uložil žalované povinnost sjednat s žalobkyní ke smlouvě o dodávce tepelné energie, uzavřené dne 3. 5. 2012, novou výši rezervovaného tepelného výkonu pro stanovení stálé složky dvousložkové ceny na hodnotu 12 MW namísto současných 14 MW sjednaných ve smlouvě o dodávce tepelné energie ze dne 3. 5. 2012, a to s účinností od 1. 1. 2018 (výrok I), tímto rozsudkem v plném rozsahu nahradil rozhodnutí správního orgánu – rozhodnutí Rady Energetického regulačního úřadu ze dne 12. 11. 2019, čj. 03299-41/2018-ERU (výrok II) a uložil žalované povinnost nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 17 302,10 Kč (výrok III).

[6] Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 10. 12. 2020, čj. 28 Co 223/2020-136, změnil rozsudek soudu prvního stupně tak, že zamítl žalobu o nahrazení rozhodnutí Rady Energetického regulačního úřadu ze dne 12. 11. 2019, čj. 03299-41/2018-ERU (výrok I) a uložil žalobkyni povinnost nahradit žalované na nákladech řízení před soudem prvního stupně 18 543 Kč a na nákladech odvolacího řízení 15 324 Kč (výrok II).

[7] Podle Krajského soudu v Praze nebyl Energetický regulační úřad oprávněn rozhodnout o návrhu žalobkyně, neboť nebyla dána jeho kompetence k rozhodnutí věci podle § 17 odst. 7 písm. a) energetického zákona, § 17 odst. 7 písm. b) energetického zákona, ani podle jiného ustanovení téhož zákona či jiného zákona. Odvolací soud poukázal na to, že výluky z rozhodovací pravomoci soudů ve prospěch správních orgánů je třeba vždy vykládat restriktivně a odkázal na závěry usnesení zvláštního senátu ze dne 13. 4. 2010, čj. Konf 108/2009-11. Odvolací soud vycházel z toho, že podle § 17 odst. 7 písm. a) energetického zákona rozhoduje Energetický regulační úřad spory o uzavření smlouvy podle uvedeného zákona mezi držiteli licencí či mezi držitelem licence a zákazníkem, když sám energetický zákon obsahuje v § 76 odst. 3 podstatné náležitosti smlouvy o dodávce tepelné energie, mezi nimiž je i cena tepelné energie. Z uvedeného soud dovodil, že Energetický regulační úřad rozhoduje o povinnosti držitele licence s jiným držitelem licence či se zákazníkem uzavřít smlouvu přesně vymezeného znění s náležitostmi uvedenými v § 76 odst. 3 energetického zákona, pokud taková smlouva dosud nebyla mezi smluvními stranami uzavřena, případně pokud taková smlouva uzavřena byla, ale postrádá některou z podstatných náležitostí uvedených v § 76 odst. 3 energetického zákona; v posledně řečeném případě se pak může jedna ze stran domáhat uzavření ujednání o chybějící podstatné náležitosti. Vzhledem k nutnosti vykládat výluky z rozhodovací pravomoci soudů restriktivně soud uzavřel, že za situace, kdy je mezi dvěma subjekty uzavřena smlouva o dodávce tepelné energie, která má podstatné náležitosti podle § 76 odst. 3 energetického zákona, a jedna ze stran se domáhá změny některého z podstatných ujednání smlouvy o dodávce tepelné energie, není dána pravomoc Energetického regulačního úřadu v takové věci rozhodovat. Závěrem odvolací soud shrnul, že jestliže nebyla dána pravomoc správního orgánu věc rozhodnout, nezbylo, než žalobu podle části páté o. s. ř. zamítnout. Odvolací soud rovněž uvedl, že vzhledem k tomu, že nejde o spor mezi soudem obecného soudnictví a soudem ve správním soudnictví, nebyl na místě postup podle § 104b o. s. ř. a nemohl tak věc předložit k rozhodnutí kompetenčnímu senátu.

[8] K dovolání žalobkyně Nejvyšší soud rozsudkem ze dne 30. 6. 2021, sp. zn. 23 Cdo 1416/2021, rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 10. 12. 2020, čj. 28 Co 223/2020-136, a rozsudek Okresního soudu v Kutné Hoře ze dne 20. 7. 2020, čj. 5 C 28/2020-83, zrušil a věc vrátil Okresnímu soudu v Kutné Hoře k dalšímu řízení. Nejvyšší soud uvedl, že spor mezi stranami smlouvy vznikl v okamžiku, kdy žalobkyně požadovala změnu ujednání o ceně tak, aby byla v souladu s později vydanými cenovými předpisy, konkrétně s čl. 3.3 cenového rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. 2/2013. Z uvedeného je zřejmé, že se jednalo o spor nikoli o uzavření smlouvy, jehož rozhodování je Energetickému regulačnímu úřadu svěřeno v § 17 odst. 7 písm. a) energetického zákona, nýbrž o spor o změnu smlouvy, jehož rozhodování náleží civilním soudům. Tento závěr je podpořen rovněž judikaturou formulovaným pravidlem o restriktivním výkladu výluk z rozhodovací pravomoci soudů ve prospěch správních

orgánů. V této souvislosti Nejvyšší soud poukázal na usnesení zvláštního senátu ze dne 13. 4. 2010, čj. Konf 108/2009-11, ze dne 14. 7. 2015, čj. Konf 26/2014-18, a ze dne 4. 12. 2017, čj. Konf 13/2016-20, či usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 4. 2018, sp. zn. 23 Cdo 5030/2017. V řešené věci by tedy bylo v rozporu s citovanou judikaturou vyložit extenzivně pojem sporu o uzavření smlouvy ve smyslu § 17 odst. 7 písm. a) energetického zákona tak, že pod tento pojem spadá i spor o změnu smlouvy. Podle Nejvyššího soudu postupoval odvolací soud nesprávně, pokud v řízení podle části páté o. s. ř. dospěl k závěru, že Energetický regulační úřad neměl pravomoc spor rozhodnout, a následně žalobu o nahrazení jeho rozhodnutí zamítl. Ustanovení § 250i o. s. ř. totiž výslovně umožňuje soudu v řízení podle části páté o. s. ř. žalobu zamítnout pouze tehdy, dospěje-li soud k závěru, že správní orgán rozhodl správně. Jestliže ovšem odvolací soud dospěl k závěru, že Energetický regulační úřad neměl v řešené věci pravomoc rozhodnout, nastala zvláštní situace kladného kompetenčního sporu podle § 1 odst. 1 písm. a) zákona o rozhodování některých kompetenčních sporů mezi správním orgánem, který již vydal pravomocné rozhodnutí, a civilním soudem, neboť pravomoc vyslovit nicotnost rozhodnutí správního orgánu má v tomto specifickém případě zvláštní senát, nikoliv správní soud. Nejvyšší soud tak uložil Okresnímu soudu v Kutné Hoře povinnost podat návrh na zahájení řízení o kompetenčním sporu zvláštnímu senátu podle § 3 zákona o rozhodování některých kompetenčních sporů.

[9] Navrhovatel v návrhu na řešení kladného kompetenčního sporu pouze poukázal na výše uvedená rozhodnutí Energetického regulačního úřadu a soudů a navrhl, aby zvláštní senát rozhodl, že příslušný k vydání rozhodnutí ve sporu ve věci o změnu smlouvy o dodávce tepelné energie je soud v civilním soudnictví a rozhodnutí Energetického regulačního úřadu ze dne 20. 6. 2019, čj. 03299-32/2018-ERU, a rozhodnutí Rady Energetického regulačního úřadu ze dne 12. 11. 2019, čj. 03299-41/2018-ERU, jsou nicotná.

[10] Při řešení vzniklého sporu o pravomoc mezi správním orgánem a soudem se zvláštní senát nejprve zabýval otázkou, zda je zde kompetenční spor ve smyslu zákona o rozhodování některých kompetenčních sporů a zda tak sám zvláštní senát má pravomoc o vzniklém sporu vůbec rozhodnout. Přitom se řídil následující úvahou:

[11] Podle § 1 odst. 1 písm. a) zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů (dále jen „zákon o rozhodování některých kompetenčních sporů“) se podle tohoto zákona postupuje při kladných nebo záporných kompetenčních sporech o pravomoc nebo věcnou příslušnost (dále jen „pravomoc“) vydat rozhodnutí, jehož stranami jsou soudy a orgány moci výkonné, územní, zájmové nebo profesní samosprávy.

[12] Podle § 1 odst. 2 věty prvé téhož zákona je kompetenčním sporem spor, ve kterém si jedna strana osobuje pravomoc vydat rozhodnutí v totožné věci individuálně určených účastníků, o níž bylo druhou stranou vydáno pravomocné rozhodnutí.

[13] Podle § 7 odst. 1 o. s. ř. v občanském soudním řízení projednávají a rozhodují soudy spory a jiné právní věci, které vyplývají z poměrů soukromého práva, pokud je podle zákona neprojednávají a nerozhodují o nich jiné orgány.

[14] Podle § 244 odst. 1 o. s. ř. rozhodl-li orgán moci výkonné, orgán územního samosprávného celku, orgán zájmové nebo profesní samosprávy, popřípadě smírčí orgán zřízení podle zvláštního právního předpisu (dále jen „správní orgán“) podle zvláštního zákona o sporu nebo jiné právní věci, která vyplývá ze vztahů soukromého práva (§ 7 odst. 1), a nabylo-li rozhodnutí správního orgánu právní moci, může být tatáž věc projednána na návrh v občanském soudním řízení.

[15] Zvláštní senát již v usnesení ze dne 16. 9. 2021, čj. Konf 11/2020-17, konstatoval, že „*Účelem zákona o řešení některých kompetenčních sporů je řešit spory mezi soudy a orgány moci výkonné, územní, zájmové nebo profesní samosprávy dle § 1 odst. 1 písm. a) zákona o některých kompetenčních sporech a spory mezi civilními a správními soudy dle § 1 odst. 1 písm. b) zákona o některých kompetenčních sporech. Písmena a) a b) představují relativně samostatné pravomoci zvláštního senátu se samostatným historickým vývojem. Písmeno b) je reakcí na vznik správních soudů a před 1. 1. 2003 nebylo v právním řádu nutné. Písmeno a) navazuje na rozhodovací činnost vrchních soudů dle § 8a o. s. ř., ve znění účinném do 31. 12. 2002. Provádí čl. 87 odst. 1 písm. k) Ústavy, dle kterého Ústavní soud rozhoduje spory o rozsah kompetencí státních orgánů a orgánů územní samosprávy, nepřísluší-li podle zákona jinému orgánu. Zvláštním zákonem je pak právě zákon o rozhodování některých kompetenčních sporů. Tato pravomoc má tedy ústavněprávní dimenzi; jde o spory mezi soudy a správními orgány jako představiteli dvou rozdílných mocí ve státě, moci soudní a moci výkonné.*“

[16] Podle zvláštního senátu takový spor dvou rozdílných mocí ve státě, moci soudní a moci výkonné, v dané věci nastal. Civilní soud (navrhovatel) totiž, při vázanosti právním názorem Nejvyššího soudu, odmítá v řízení podle části páté o. s. ř. (§ 244 a násl.) projednat věc, o které dříve rozhodl správní orgán, neboť popírá jeho pravomoc o věci soukromého práva rozhodnout (rozhodnutí správního orgánu považuje za nicotné) a má za to, že pravomoc o věci rozhodnout má právě a jen civilní soud ve smyslu § 7 odst. 1 o. s. ř., byť by se tak mohlo stát nikoliv v řízení (k žalobě) podle části páté o. s. ř., tj. v řízení probíhajícím, nýbrž pouze k případné nové žalobě v řízení podle části třetí o. s. ř., tj. ve sporném civilním řízení. Ačkoliv si tedy nynější civilní soud (navrhovatel) ve smyslu § 1 odst. 2 věty první zákona o rozhodování některých kompetenčních sporů neosobuje pravomoc rozhodnout o věci, o níž bylo vydáno pravomocné rozhodnutí správním orgánem, přímo pro sebe (v probíhajícím řízení), osobuje si ji jako představitel moci soudní pro civilní soudy jako takové. Materiálně vzato se tak o pozitivní kompetenční spor jedná a zvláštní senát má pravomoc o něm rozhodnout.

[17] K závěru, že je-li soudem v řízení podle části páté občanského soudního řádu shledána nicotnost správního rozhodnutí pro nedostatek pravomoci správního orgánu, jediným možným řešením je podání návrhu zvláštnímu senátu na rozhodnutí kompetenčního konfliktu, dospěla ostatně již dříve i komentářová literatura. Důvodem pro takový postup je právě skutečnost, že občanský soudní řád neupravuje postup soudu pro případ, kdy tento dojde k závěru, že není dána pravomoc správního orgánu, přičemž vyslovení nicotnosti jím vydaného aktu občanský soudní řád neumožňuje a zastavení řízení, odmítnutí žaloby apod. by ponechalo nicotné rozhodnutí (paakt) nedotčené (srov. Brothánková, J. in Winterová, A. a kolektiv. Občanský soudní řád s vysvětlivkami

a judikaturou. 3. aktualizované vydání. Praha: Linde, 2007, komentář k § 250i, s. 777. ISBN: 978-80-7201-647-1).

[18] V nyní rozhodované věci si tedy pravomoc rozhodnout o nároku žalobkyně na uložení povinnosti žalované uzavřít s žalobkyní dodatek ke smlouvě o dodávce tepelné energie ze dne 3. 5. 2012 ohledně nové výše rezervovaného tepelného výkonu pro stanovení stálé složky dvousložkové ceny na hodnotu 12 MW namísto sjednaných 14 MW osobují jak Energetický regulační úřad (který nárok věcně projednal a pravomocně o něm již rozhodl), tak i civilní soudy, reprezentované navrhovatelem, který dospěl k závěru, že rozhodnutí správního orgánu ve věci jsou nicotná.

[19] Východiskem pro úvahy zvláštního senátu při rozhodování jakéhokoli kompetenčního sporu mezi orgánem veřejné správy a soudem ve věcech soukromoprávních je premisa, dle které rozhodovací pravomoc zde náleží zásadně soudům; v případech, kdy zákonodárce výslovně legislativně zakotví, že určitá oblast sporů v oblasti soukromého práva má být svěřena do rozhodovací pravomoci správního orgánu, jde o výjimku z tohoto obecného pravidla. Zvláštní senát například již v rozhodnutí ze dne 13. 4. 2010, čj. Konf 108/2009-11 (publikovaném pod č. 2275/2011 Sb. NSS) uvedl, že *„výluky z rozhodovací pravomoci obecných soudů ve prospěch správních orgánů je třeba vykládat restriktivně. Tyto výluky totiž odnímají soudům jejich nejvlastnější pravomoc – rozhodovat spory ze soukromoprávních vztahů v klasickém nalézacím řízení.“* Proto *„nebude-li možno podřadit právě projednávaný případ pod žádnou z oblastí, ve kterých je ERÚ oprávněn rozhodovat, bude ve věci dána pravomoc obecného soudu.“*

[20] Podle § 17 odst. 7 písm. a) energetického zákona Energetický regulační úřad dále rozhoduje spory o uzavření smlouvy podle tohoto zákona mezi držiteli licencí nebo mezi držitelem licence a zákazníkem a spory o omezení, přerušení nebo obnovení dodávek nebo distribuce elektřiny, plynu nebo tepelné energie z důvodu neoprávněného odběru nebo neoprávněné distribuce.

[21] Podle § 76 odst. 3 energetického zákona smlouva o dodávce tepelné energie musí obsahovat pro každé odběrné místo

a) výkon, množství, časový průběh odběru tepelné energie a místo předání,
b) základní parametry dodávané a vracené teplonosné látky, kterými jsou teplota a tlak,
c) místo a způsob měření a náhradní způsob vyhodnocení dodávky tepelné energie, dojde-li k poruše měřicího zařízení nebo při jeho pravidelném ověřování, a dohodu o přístupu k měřicím a ovládacím zařízením,
d) cenu tepelné energie stanovenou v místě měření, termíny a způsob platby za odebranou tepelnou energii včetně záloh,
e) při společném měření množství odebrané tepelné energie na přípravu teplé vody pro více odběrných míst způsob rozdělení nákladů za dodávku tepelné energie na jednotlivá odběrná místa včetně získávání a ověřování vstupních údajů pro toto rozdělování,
f) v případě, že z odběrného místa jsou zásobovány tepelnou energií nebo teplou vodou objekty nebo části objektů různých vlastníků, kteří uzavírají smlouvu o dodávce tepelné energie, způsob rozdělení nákladů mezi ně.

[22] Energetický zákon obsahuje podstatné obsahové náležitosti smluv z regulovaných oblastí elektroenergetiky, plynárenství i teplárenství (§ 50, § 72 a § 76) a pouze o uzavření těchto smluv může být před ERÚ vedeno sporné řízení. Spor o uzavření smlouvy může spočívat jak v konfliktu o tom, zda je druhá strana povinna smlouvu vůbec uzavřít, tak v konfliktu o určité obsahové náležitosti. Mohou však nastat situace, kdy mezi dvěma subjekty již je uzavřena smlouva, s níž je nedílně spojena kontraktační povinnost, nicméně jedna ze stran je nespokojena s některou z jejích podstatných náležitostí a před ERÚ podáním návrhu usiluje o změnu v obsahu uzavřené smlouvy. V takovém případě není ERÚ k projednání věci vůbec kompetentní, neboť zde dochází k určitému střetu se soudní pravomocí podle § 1766 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „o. z.“), který v návaznosti na § 1765 o. z. upravující obnovení jednání o smlouvě při podstatné změně okolností stanovuje, že nedohodnou-li se strany v přiměřené lhůtě, může soud k návrhu kterékoli z nich rozhodnout, že závazek ze smlouvy změní obnovením rovnováhy práv a povinností stran, anebo že jej zruší ke dni a za podmínek určených v rozhodnutí; návrhem stran soud přitom není vázán. V situaci, kdy by se navrhovatel domáhal po druhé straně uzavření nové smlouvy, mělo by zjištění existence uzavřené smlouvy mezi účastníky řízení být důvodem pro zamítnutí návrhu ze strany ERÚ (Zdvihal, Z., Svěráková, J., Med, J., Osadská, J. a kol. Energetický zákon. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020; komentář k § 17).

[23] Z předloženého spisu vyplývá, že v době sjednání smlouvy o dodávkách tepelné energie v roce 2012 se strany na podstatných obsahových náležitostech smlouvy, včetně výše rezervovaného tepelného výkonu a v návaznosti na to i na ceně, která byla sjednána jako dvousložková s tím, že pevná složka je vztažena ke sjednanému rezervovanému výkonu 14 MW, shodly. Spor vznikl až v okamžiku, kdy žalobkyně opakovaně žádala o změnu rezervovaného tepelného výkonu, neboť reálná potřeba tepelného výkonu nebyla vyšší než 12 MW. Lze proto konstatovat, že v nyní projednávané věci nejde o spor o uzavření smlouvy ve smyslu § 17 odst. 7 písm. a) energetického zákona, nýbrž o změnu smlouvy o dodávkách tepelné energie v rozsahu výše rezervovaného tepelného výkonu a v návaznosti na to stanovení stálé složky dvousložkové ceny na hodnotu 12 MW namísto sjednaných 14 MW. Zvláštní senát tedy výrokem I. tohoto usnesení vyslovil, že v této věci je založena obecná pravomoc soudu o věci rozhodnout (§ 7 odst. 1 o. s. ř.).

[24] Zvláštní senát podle § 5 odst. 2 zákona o rozhodování některých kompetenčních sporů vysloví nicotnost rozhodnutí, jestliže ten, kdo je stranou v kompetenčním sporu, vydal rozhodnutí ve věci uvedené v návrhu na zahájení řízení a podle rozhodnutí zvláštního senátu není vydání takového rozhodnutí v jeho pravomoci. Zvláštní senát proto vyslovil nicotnost rozhodnutí Energetického regulačního úřadu ze dne 20. 6. 2019, čj. 03299-32/2018-ERU, a rozhodnutí Rady Energetického regulačního úřadu ze dne 12. 11. 2019, čj. 03299-41/2018-ERU (výrok II.).

[25] Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je podle § 5 odst. 5 zákona o rozhodování některých kompetenčních sporů závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž spor vznikl, pro správní orgány [§ 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní] i soudy. Energetický regulační úřad a Okresní soud v Kutné Hoře nyní uváží, jaké procesní důsledky ze závazně deklarované pravomoci

civilních soudů a nicotnosti vydaných správních rozhodnutí ve vztahu ke svým návrhům na zahájení řízení (podle správního řádu a podle části páté o. s. ř.) vyvodí. Účastníci původního správního řízení se mohou ochrany svých sporných práv domáhat před soudem v řízení podle části třetí o. s. ř. (§ 79 a násl.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 4. května 2022

Mgr. Ing. Radovan Havelec
předseda zvláštního senátu